

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző:

Teknős Péter

Cím:

Amikor a pesti ember moziba megy...

Páratlan szimat — Az utolsó percben, vagy utána — Sírni, nevetni

Személy

791.45
"1958"

Esli Hírlap

1958. máj. 13.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

— Hogy milyen a pesti ember, amikor szórakozik? Ötven esztendei mozi tapasztalat után nyugodtan állíthatom, hogy a világon párját ritkító kritikus — mondja Komlós Sándor, az újjáépülő Vörös Csillag-mozi állandó, a Puskin-mozi egyik ideiglenes vezetője. — Hiába a legköltségesebb, a legötletesebb reklám, a pesti közönség valósággal „megszagolja”, hogy jó, vagy rossz a film.

— Mi a támpontja?

— Elsősorban az, ami saájáról saájra jár. De megfigyeltem: a mozi előtt kifüggesztett fotókból is sokan kitűnően megítélik a film színvonalát. Hányan vannak, akik bekukkantanak az előcsarnokba és ha látják, hogy nincs zsúfolva, nem vesznek jegyet! A gyakorlott mozi-járó megfigyeli a mozból kijövő arcát is, elkapja megjegyzéseiket.

— Egyszóval könnyű kiismerni a pestieket és nem nehéz banni velük.

Nem szeret várni

— Nem mondhatnám. Adódnak nehéz pillanatok és akadnak nehéz emberek. A pesti ember nem szeret várni, az utolsó pillanatban érkezik a moziba. Vagy az után. A jegyek ellenőrzése és a vendégek „elültetése” néhány perc alatt zajlik le, nem ritkán a sötétben, már a vetítés alatt. Ha aztán ilyenkor nézeteltéré-

sek támadnak... akkor kell előszedni a sok éves gyakorlatot és közönségismeretet...

— És hogy viselkedik a pesti ember a nézőtéren?

— Kilencvenkilenc százaléka kitűnően. Együtt nevet, szenved, vagy szeret a film szereplőivel. Ezelőtt 50 évvel, az első Ujpesti moziban, amire még kintornás engedélyt adott az előljárárság és valóban, verki szolgáltatta a zenét, azt kellett magyarázni a közönségnek, hogy a vásznon megjelenő lovak és birkák nem valódiak és nem képezik a mozi állatállományát; ma szívből akar nevetni a közönség, igazi, mélyen emberi humoron, vagy megrendülni és sírni lélekbe markoló tragédiákon. Egyszóval művészetet igényel.

Ha a film igazán művészi értékű, megdöbbenő a hatása.

Láttam meglelt férfiakat kijönni a nézőtérről vörösre sirt szemmel. Különösen a gyerekfilmek lágyítják meg a pesti néző szívét.

„Zene” a nézőtéren

— Milyen szokásai vannak a moziban ülő pesti embernek?

— Eszik és szemetel. Pedig a papír, főleg a celofán csörgeése, cukrok, nápolyik ropogtatása, a mogyoró pattogása nagyon zavarja az előadást. A mozi dolgozóinak pedig az

okoz gondot, hogy a két előadás közti rövid szünet alatt lehetetlen tökéletesen összesöpörni a sok papírt és mogyoróhéjat. Az sem mindegy, hogy a szünetben mit muzsikálunk. Előfordult, hogy „kikaptunk”, mert a közzene hangulata elütött a filmtől. Be is szereztünk magnetofont és most nagy a választékunk.

— Jellemző még a pesti mozilátogatókra, hogy szórakozottak, feledékenyek. Sokszor előfordul, hogy a jegyet otthon hagyják, de ha meg tudják mondani, hogy hova szől és a helyet valóban nem foglalta el senki, nem szoktam

akadékoskodni. Aztán mindennap marad itt egy-két ruhadarab: kesztyű, sál, kalap, sapka meg személyi igazolvány. A legtöbbért nem is jönnek vissza. Legutóbb egy fényképezőgépet talált az egyik jegyszedőnk. Kapott is a tulajdonostól háromszáz forint jutalmat.

— De a legszebb élményem mégis az volt, amikor odajött hozzám az egyik vendég és ezt kérdezte: „Mikor megyünk már haza, Komlós elvtárs?” Szívemből szölt, mert a Vörös Csillag mozi, a hajdani Royal Apollót tekintem én is igazi otthonomnak, ahol 1945-től egészen az ellenforradalomig dolgoztam. Mielőbb ott szeretnék találkozni az én kedves pesti közönségemmel.

Teknős Péter